

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยกับประเทศสเปน  
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร  
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศสเปน

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการ  
รัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือ  
ส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
2. ภาษีที่พึงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บ  
จากผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนสังการิมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงิน  
เดือนที่จ่ายโดยวิสาหกิจตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่
  - (ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ

- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) ในกรณีของประเทศสเปน

- ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและ

- ภาษีเงินได้นิติบุคคล

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีสเปน")

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่เหมือนกันหรือมีสาระสำคัญคล้ายคลึงกันซึ่งบังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน หลังวันที่ลงนามกันในอนุสัญญานี้แล้ว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งแก่กันและกันให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

### ข้อ 3

#### บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศสเปน" หมายถึงราชอาณาจักรสเปน และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตของราชอาณาจักรสเปน รวมทั้งพื้นที่ใดที่อยู่นอกทะเลอาณาเขตซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายท้องถิ่น ราชอาณาจักรสเปนอาจใช้สิทธิได้ทางศาลหรืออธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล ดินใต้พื้นดินและพื้นน้ำที่ติดต่อกันและทรัพยากรธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกันนั้น

(ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ที่ประชิดติดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยรวมทั้ง พื้นดินท้องทะเล ดินใต้พื้นดินซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิได้ตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศ

- (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทยหรือประเทศสเปนแล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด
- (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลหรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีสเปน ตามที่บริบทจะกำหนด
- (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
- (1) บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
  - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมใด และหน่วยงานอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ณ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่ง ดำเนินการ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีที่มีการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง ในกรณีประเทศสเปน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจและการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ในการใช้บังคับข้อสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญาจะมีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้นเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

#### ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่จะต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียนบริษัทสถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้จะไม่รวมถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้นเพียงเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีอยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลใดที่มีใ้บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

#### ข้อ 5 สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือบางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะรวมถึงโดยเฉพาะ

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อแก๊ส เหมืองหิน หรือแหล่งขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติใดๆ

(ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่นา

3. (ก) คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบเกี่ยวกับการนั้น ซึ่งที่ตั่งนั้น โครงการหรือกิจกรรมต่างๆ มีอยู่ติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่าหกเดือน

(ข) การจัดให้มีการบริการ รวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดโดยผ่านทางลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ซึ่งกิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะรวมกันเกินกว่าหกเดือนภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

4. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้้อยู่คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงสิ่งของ หรือส่งมอบสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อเผยแพร่ข้อสนเทศเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบสำหรับวิสาหกิจ

(ฉ) การมีซึ่งสถานที่ประจำของธุรกิจเพียงเพื่อการกระทำร่วมกับในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่กล่าวไว้ในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมที่กระทำของสถานประจำเพื่อธุรกิจนั้นมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือการสนับสนุน

5. แม้จะมีบทของวรรค 1, 2 และ 4 อยู่บุคคลหนึ่งนอกไปจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 7 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกถ้าบุคคลนั้น

(ก) มีและใช้อย่างเป็นทางการปกติวิสัย ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามวิสาหกิจนั้นเว้นไว้แต่ว่า กิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้น จำกัดอยู่แต่เพียงการซื้อหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

(ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจและดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือทำการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นเป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาอย่างเป็นทางการปกติวิสัยในรัฐแรกนั้น ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของบทบัญญัติข้อนี้ วิชากิจรับประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หรือยกเว้นเกี่ยวกับการรับประกันภัยต่อ ให้ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการเรียกเก็บ เบี้ยประกันภัยในดินแดนของรัฐนั้น หรือรับประกันความเสี่ยงภัยในรัฐนั้นผ่านลูกจ้างหรือผ่านผู้แทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระในความหมายของวรรค 7 ของข้อนี้
7. วิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ได้ว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใด ที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเหล่านั้นกระทำการตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน
8. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ใน ความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่ง นั้น(ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถาน ประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

#### ข้อ 6

#### เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้จากอสังหาริมทรัพย์(รวมทั้งเงินได้จากการเกษตร หรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำ นี้ไม่ว่ากรณีใด ให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการ เกษตรและการป่าไม้สิทธิที่อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิ เก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่า ตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ เหล้งแร้และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ๆ ส่วนเรือ เดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติในวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้ ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติในวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิชากิจ และกับเงิน ได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

## ข้อ 7

### กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งแต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือสินค้าที่ขายโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมธุรกิจอื่นๆ ที่ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้นอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจที่บังเกิดผล โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่า กำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้น จะได้รับถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักเป็นค่าใช้จ่ายที่มีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ทางธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตามจะไม่ยอมให้มีการหักค่าใช้จ่ายดังกล่าวในกรณีจำนวนเงิน(นอกเหนือจากการชดใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง)ที่ได้จ่ายโดยสถานประกอบการถาวรให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นของวิสาหกิจ เพื่อเป็นค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่ายเงินใดๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตร หรือสิทธิอื่น ๆ หรือเพื่อเป็นค่านายหน้าของบริการเฉพาะอย่างหรือเพื่อการจัดการ หรือเพื่อเป็นค่าคอกเบี้ยของเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจธนาคาร ในทำนองเดียวกันในการคำนวณกำไรของสถานประกอบการถาวร (นอกเหนือจากการชดใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง)จะไม่คำนึงถึง

จำนวนเงินที่สถานประกอบการถาวรเรียกเก็บจากสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจากสำนักงานอื่นๆ ของวิสาหกิจเพื่อเป็นค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่ายเงินใดๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตร หรือสิทธิอื่นๆ หรือเพื่อเป็นค่านายหน้าของบริการเฉพาะอย่างหรือเพื่อการจัดการหรือเพื่อเป็นค่าดอกเบี้ยของเงินที่ให้สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจนั้น สำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้นคุ้ม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจธนาคาร

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดค่าไร้อันถือเป็นของสถานประกอบการถาวรบนมูลฐานอัตราส่วนร้อยละที่เหมาะสมของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการถาวร และในกรณีนี้ บุคคลมิได้เรียกร้องให้เก็บภาษีโดยอาศัยกำไรสุทธิแท้จริงของสถานประกอบการถาวรนั้น มิให้ข้อความใดในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐนั้นในการที่จะกำหนดค่าไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีดังกล่าว

5. มิให้ถือว่ากำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงเพราะว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. ในกรณีที่กำไรรวมถึงรายการเงินได้ ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ในกรณีนั้น บทบัญญัติของข้ออื่น ๆ เหล่านี้จะไม่ถูกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

#### ข้อ 8

##### การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น

2. เงินได้จากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษีที่บังคับจัดเก็บ

3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 บังคับแก่กำไรที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนดำเนินงานระหว่างประเทศ

#### ข้อ 9

##### วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

## ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งร่วม โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือการร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือ

(ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

### ข้อ 10

#### เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
2. อย่างไรก็ตามเงินปันผลเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ตกเงินปันผลนั้นภาษีที่จัดเก็บจะไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้ โดยความตกลงร่วมกันวรรคนี้จะไม่กระทบต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่ได้ใช้ในการจ่ายเงินปันผลออกไป
3. คำว่า "เงินปันผล" ตามที่ใช้สิทธิในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นการทำเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ที่มีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมในผลกำไรตลอดจนเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัท ซึ่งอยู่ภายใต้การปฏิบัติทางด้านภาษีที่เหมือนกันกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐที่บริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นเกี่ยว

ข้อในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประชกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่จ่ายเว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีสำหรับกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัท ถึงแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีส่วนใดของวรรคนี้จะมีความหมายเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในการจัดเก็บภาษีตามกฎหมายของรัฐนั้นจากการจำหน่ายกำไร โดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นแต่ภาษีเช่นว่านั้นจะไม่จัดเก็บในอัตราที่เกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้

#### ข้อ 11 ดอกเบีย

1. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่จ่ายเว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีสำหรับกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัท ถึงแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีส่วนใดของวรรคนี้จะมีความหมายเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในการจัดเก็บภาษีตามกฎหมายของรัฐนั้นจากการจำหน่ายกำไร โดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นแต่ภาษีเช่นว่านั้นจะไม่จัดเก็บในอัตราที่เกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียดังกล่าวอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียดังกล่าวที่เกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากดอกเบียนั้น ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีเรียกเก็บจะไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนค่าดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าดอกเบี้ยทั้งสิ้นสำหรับกรณีอื่นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้ โดยความตกลงร่วมกัน

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าดอกเบี้ยที่จ่ายเกี่ยวข้องกับทำให้กู้ยืม โดย

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึงรัฐบาลของประเทศไทยและให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

(3) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(4) สถาบันดังกล่าวซึ่งเงินทุนของสถาบันนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมด โดยรัฐบาลไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีของประเทศสเปนหมายถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) สถาบันทางการเงินใดๆ ตามที่อาจตกลงกันโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ตามที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินที่ได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกุนั้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 3 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์จาก ดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่ง นั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมี ส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจําที่นั้นหรือกับ

(ข) การดำเนินธุรกิจที่ได้กล่าวถึงภายใต้

(ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้ว แต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้นและดอกเบี้ยนั้นตก เป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้น ดอกเบี้ยนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำ สัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของรับผลประโยชน์ หรือ ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยมี จำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความ สัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีนั้นส่วนเกินของเงินที่ ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่ง อนุสัญญานี้ด้วยตามควร

## ข้อ 12

### คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเกี่ยวภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้เป็นเจ้าของประโยชน์เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่จัดเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น สำหรับการใช้จ่ายหรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม การละคร ดนตรี ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ โดยไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้ในการกระจายเสียงวิทยุ หรือโทรทัศน์

(ข) ร้อยละ 8 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการให้เช่าแบบลิขสิทธิ์เพื่อการใช้สิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ และ

(ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

3. คำว่า "สิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุ หรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง ผังสูตร หรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งจำนวนที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการให้เช่าแบบลิขสิทธิ์หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ คำว่า "ค่าสิทธิ" ยังรวมถึงผลได้ที่ได้รับจากการจำหน่ายสิทธิในทรัพย์สินในขอบเขตซึ่งผลได้เช่นว่านั้นเกี่ยวเนื่องกับการผลิต การใช้ หรือการจัดการทรัพย์สินนั้น

4. บทบัญญัติในวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญ

(ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น หรือกับ

(ข) กิจกรรมทางธุรกิจที่ได้กล่าวถึงภายใต้

(ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับ แล้วแต่กรณี

5. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้นเององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม กรณีที่บุคคลจ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือ ไม่ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายค่าสิทธินั้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้น จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

### ข้อ 13

#### ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่กล่าวไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่ายหุ้น หรือสิทธิที่อาจเทียบเคียงได้ในบริษัทที่สินทรัพย์ซึ่งประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ตามที่ได้กล่าวถึงในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลไม่จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร เช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

4. เงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยาน ที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสงหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

5. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1 วรรค 2 และ 3 ของข้อนี้ และวรรค 3 ของข้อ 12 ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

#### ข้อ 14

##### บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นอิสระจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่กรณีต่อไปนี้ที่เงินได้ดังกล่าวอาจถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการถาวรเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกันเป็นจำนวนหรือเกินกว่า 183 วัน ภายในสิบสองเดือนใดๆ ในกรณีเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น เพียงจำนวนเงินได้เท่าที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำถิ่นเท่านั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงกิจกรรมโดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอนที่เป็นอิสระ รวมทั้งกิจกรรมที่เป็นอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกรรม สถาปนิก และนักบัญชี

#### ข้อ 15

##### บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่มีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในอิกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกินกว่า 183 วัน ในช่วง 12 เดือนใด ๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งนั้น และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นไม่ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

#### ข้อ 16

#### ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอิกรัฐหนึ่งนั้น

#### ข้อ 17

#### นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทินักแสดงละคร ภาพยนตร์ ศิลปิน วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลซึ่งได้กระทำกิจกรรมเช่นนั้น ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอิกรัฐหนึ่งนั้น

2. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่ได้กระทำโดยนักแสดงหรือนักแสดงหรือนักกีฬาดำเนินความสามารถของตนมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดง หรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะ

มีบทบัญญัติในข้อ 7 ข้อ 14 และ ข้อ 15 เงินได้นั้นอาจจะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 ไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือนค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกันที่ได้รับโดยนักแสดงหรือนักกีฬาจากกิจกรรมต่างๆ ที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้น ได้รับการสนับสนุนเป็นส่วนใหญ่โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการของอีกรัฐหนึ่งนั้น

4. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีที่เกิดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้น ได้รับการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการสนับสนุนเป็นส่วนใหญ่เกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเช่นว่านั้น โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือส่วนราชการของรัฐนั้น

#### ข้อ 18

#### เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่น ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีตให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

#### ข้อ 19

#### งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แกรัฐนั้นหรือองค์การนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับการบริหารที่ให้แก่รัฐหรือองค์การบริหารนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้เกี่ยวกับธุรกิจซึ่งดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

## ข้อ 20

### นักศึกษา

นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานธุรกิจผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและซึ่งการไปเยือนณรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกของผู้นั้นเป็นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกสำหรับ

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง

(2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัลจากองค์การรัฐบาล ด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือด้านการศึกษา และ

(3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ให้ในรัฐนั้น หากเงินได้นั้นเป็นรายได้ที่จำเป็นและสมควรสำหรับการครองชีพ และการศึกษาของผู้นั้น และการเล่าเรียน หรือฝึกอบรมนั้นมิได้อยู่ในลักษณะเป็นรองจากการให้บริการเหล่านั้น

## ข้อ 21

### ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีก  
รับหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นตามมาเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน  
หรือสถาบันการศึกษาอื่นใด ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเวลาไม่  
เกิน 2 ปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น  
จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดัง  
กล่าว

2. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินได้จากกรวิจัยถ้ากรวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการ โดยบุคคลธรรมดา  
เพื่อสาธารณประโยชน์และมีใช้เพื่อประโยชน์บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นสำคัญ

## ข้อ 22

### เงินได้ที่ไม่ได้กล่าวถึงชัดเจน

1. บรรดารายการเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของ  
อนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินที่ได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่  
บัญญัติไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งดำเนินธุรกิจ  
ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วน  
บุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิหรือ  
ทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้น มีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร  
หรือฐานประกอบการประจำดังกล่าวในกรณีเช่นว่านั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่  
กรณี

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บรรดารายการเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐ  
หนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้  
ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

## ข้อ 23

### การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีอากร  
จากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่มิมีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญานี้

ในกรณีเงินได้อยู่ภายใต้การเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ การผ่อนผันจากการเก็บภาษีซ้อนให้เป็นไปตามวรรคต่างๆต่อไปนี้ของข้อนี้

2. ในประเทศสเปน จะหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน โดยวิธีดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสเปนได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศสเปนจะยอมให้หักจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่เป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้จ่ายในประเทศไทยอย่างไรก็ตาม การหักภาษีเงินได้เช่นว่านั้นจะไม่เกินกว่าส่วนของภาษีเงินได้ตามที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่มีการหักดังกล่าวตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทย

(ข) ในกรณีตามบทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญา เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสเปนแม้จะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศสเปนก็ตาม การคำนวณจำนวนภาษีเงินได้ส่วนที่เหลืออยู่ของผู้มีถิ่นที่อยู่ที่ว่านั้นประเทศสเปนจะต้องคำนึงถึงเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นภาษีไว้แล้วด้วย

3. ในกรณีของประเทศไทย หากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศสเปน ประเทศไทยจะยอมให้หักออกจากภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่เป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่ได้ชำระในสเปน อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีไทยที่ได้คำนวณไว้ก่อนยอมให้มีการหักดังกล่าวตามจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้นั้น

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ก) ของวรรค 2 คำว่า "ภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในประเทศไทย" จะถือว่ารวมถึงจำนวนใดๆ ซึ่งพึงชำระเป็นภาษีไทย ตามบทบัญญัติของอนุสัญญาสำหรับปีใดๆ แต่ได้รับการยกเว้นหรือการลดหย่อนภาษีเพื่อจะสนับสนุนการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิทยาศาสตร์ การศึกษา หรือการพัฒนาในด้านอื่นๆ ในประเทศไทย สำหรับปีนั้น หรือคาบใดๆ ของปีนั้นตาม

(ก) มาตรา 31 และ 35(3) (เพียงเฉพาะในขอบเขตที่ว่า การยกเว้นหรือการลดหย่อนตามบทบัญญัติแห่งมาตราเหล่านี้ จะไม่เกิดขึ้นถ้าหากไม่ได้มีการตราบทบัญญัติเช่นว่านั้นเป็นกฎหมาย) 33 34 35(2) และ 35(4) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนพุทธศักราช 2520 ที่มีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้ หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของมาตราดังกล่าว หรือ

(ข) บทบัญญัติอื่นๆ ซึ่งอาจให้การยกเว้นหรือลดภาษีในภายหลัง ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรับผู้ทำสัญญาทั้งสองได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญถ้าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อย โดยมีได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัตินี้ดังกล่าวบทบัญญัติของวรรคนี้อาจใช้บังคับเพียงชั่วระยะเวลา 10 ปี เริ่มตั้งแต่วันที่แรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ช่วงเวลานี้อาจขยายออกไปโดยข้อตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

## ข้อ 24

### การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับถิ่นที่อยู่
2. การเก็บภาษีอากรจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. เว้นแต่ในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ 9 บทบัญญัติของวรรค 7 ของข้อ 11 หรือบทบัญญัติของวรรค 6 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ค่าดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการชำระอื่นใด ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าอะไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจดังกล่าวให้หักออกได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าเงินดังกล่าวได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของเหนือควบคุมอยู่ทั้งหมดหรือบางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

5. บทบัญญัติของข้อนี้มีให้แปลความเป็นการผู้พันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในอันที่จะให้ศาลคห่อนการผ่อนผัน หรือการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคลหรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
6. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรทุกชนิดทุกประเภท

## ข้อ 25

### วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายภายในของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม เรื่องดังกล่าวต้องเสนอกภายใน 3 ปี นับจากการแจ้งถึงการกระทำดังกล่าวซึ่งเป็นผลมาจากการเก็บภาษีที่ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้ออนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติได้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

## ข้อ 26

### การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือ ของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายใน

ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่(รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร)ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บการบังคับ หรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนทนานั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าวเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนทนาในกระบวนการพิจารณาในศาลที่เปิดเผย หรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้ตีความบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด

(ก) ให้ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรืออีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนทนาอันมีอาจจัดทำได้ตามกฎหมาย หรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรืออีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนทนาซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนทนา ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

## ข้อ 27

### เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

## ข้อ 28

### การมีผลใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้รับการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงเทพมหานคร ฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและบทบัญญัติของอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หัก ณ ที่จ่าย ตามจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของ

เดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลัง

จากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

## ข้อ 29

### การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร โดยทางการทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้ในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ในปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาห้าปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลการใช้บังคับ

ในกรณีเช่นนั้น อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของ

เดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้ง

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีเริ่มต้นในหรือหลัง

จากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้ง

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงมาดริด เมื่อวันที่ 14 ตุลาคมคริสต์ศักราช 1997 เป็นภาษาไทย สเปน และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีที่มีข้อสงสัยให้ถือด้วยทฉบับภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

ทำ ณ กรุงออตตาวา เมื่อวันที่ 11 เมษายน ค.ศ. 1984 คู่กันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ และไทย แต่ละภาษาถูกต้องเท่าเทียมกัน

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(ลงนาม) นายประจวบ ไชยสาส์น

(นายประจวบ ไชยสาส์น)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับราชอาณาจักรสเปน

(ลงนาม) อาเบล มาดูเตส ฮวน

(อาเบล มาดูเตส ฮวน)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ